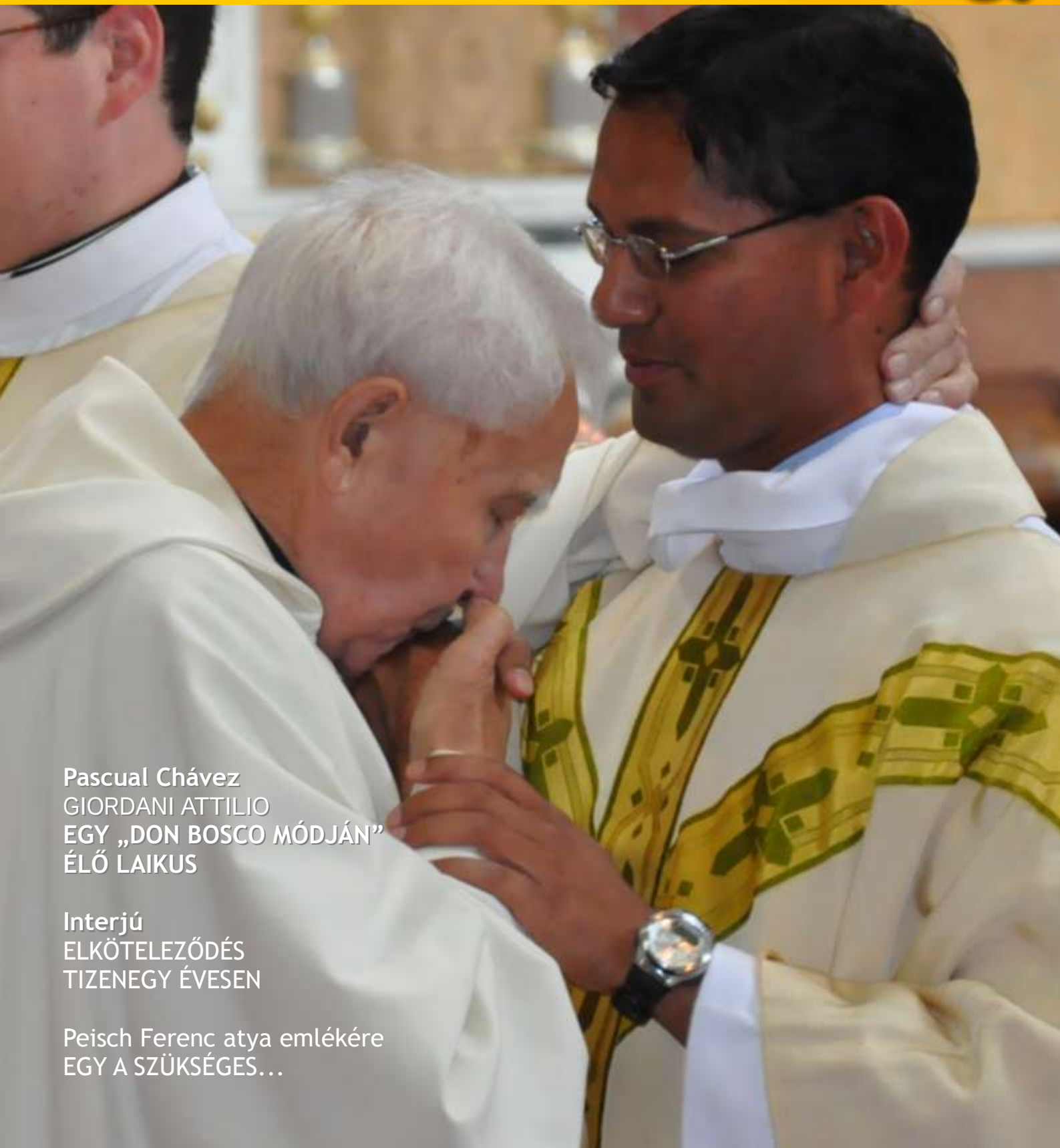

Szalézi Értesítő

2011/4

Pascual Chávez
GIORDANI ATTILIO
EGY „DON BOSCO MÓDJÁN”
ÉLŐ LAIKUS

Interjú
ELKÖTELEZŐDÉS
TIZENEGY ÉVESEN

Peisch Ferenc atya emlékére
EGY A SZÜKSÉGES...

Növekedőben

Kazincbarcikai nyár

A tanév befejezte előtt – miként máshol is – nekikezdünk a nyári oratórium szervezésének. Néhány éves gyakorlat áll csupán mögöttünk, de tudtuk, hogy erre a táborra sokan számítanak.

Eddigi tapasztalataink alapján sejtettük, hogy a létszám nem lesz túl nagy, és ez a számításunk be is jött. No meg az is igaz lett, hogy vidámságban és jókedvben viszont nem lesz hiány. Programjaink lebonyolításában számos felnőtt segített, mert még nagyon szűkvel vagyunk az animátoroknak. Miután a tanév véget ér, nehéz összeszedni nemcsak a bejárót, de még a helyben lakó diákokat is. A résztvevőkön viszont nem látszott, hogy elégedetlenkednének és hogy valami még hiányzik a boldogságukhoz. Claudius atya vezetésével minden remekül meg volt szervezve, ugyanakkor a tempó sem volt gyors. Nem „örülten” pihentünk. A gyerekek és a fiatalok is kihasználták az együttlét minden örömteli percét. Olykor nehéz is volt hazaküldeni őket. Robi atya a zenében és a vidám játékok lebonyolításában jeleskedett, látszott rajta, hogy ez őt boldoggá teszi. Kirándulások kovácsolták össze kis csapatunkat, strandolások mélyítették el a kedves, huncut lelkületet. A kézműves foglalkozások pedig lehetőséget adtak, hogy mindenki kipróbálja saját alkotóképességét. „Kihelyezett” balajti táborunk is lelkes – mintegy 50-60 főnyi – csapatot hozott össze. Itt voltak bőven fiatal segítőink, és felnőttek is, akik az élelmezés körül tevékenykedtek. Elmondhatom, hogy a szilvásvárad kirándulás volt az egyik legszebb kirándulás, amin részt vettem. Jó volt a sok „more”, meg „pulya” között! ☺ Ezen a héten Molnár Gál Béla tanár úr, diakónus „atyabácsi” hordta a kalapot.

Mindent összevetve: nem volt nagy létszám, sok segítőnk sem akadt. Akik mellénk álltak ebben a három hétben, azoknak mindent nagyon köszönünk! Jövő évben a plébániai táborral karöltve egészen biztos, hogy másképp fog festeni a nyári napközi oratóriumunk. Elmondható, hogy még nagyon gyerekcipőben járunk, de azt hiszem, valahol el kell kezdeni, és talán mindenki így kezdte. Egyszerűen, lelkes kis csapattal, Istentől megáldottan. Majd kinő ez a mustármag is. Ahogy a régiek mondták: „Nagyobb hangja van egy kidőlő fának, mint egy növekvő erdőnek.” Hát csak növekedjünk...

Márkus Zoltán SDB

FÓKUSZ

Don Boscóban kedves Testvérek!

A Szalézi Értesítő nyári számának bevezetőjében a tartományfőnök atya távollétében rendhagyó módon a lap szerkesztője köszönti a kedves Olvasókat.

Amikor elérkezik az új Szalézi Értesítő szerkesztésének ideje és még üresek az oldalak, mindig egy kissé kételkedek abban, hogy a lapot meg tudjuk tölteni tartalommal. De ahogy nekifogok, nagyon hamar eloszlik minden kétely, hiszen az utóbbi két hónap számos eseménye és változása egy-kettőre megtölti ezt a kevés oldalt.

Hála Istennek, van mondanivalónk!

Jól tudjuk, hogy a Szalézi Társaság a világ egyik legszámottevőbb rendje, de ha csak a hétköznapi gondokat-bajokat vesszük észre, az egyre apadó létszám és egyéb keresetlen körülmény nagyon ritkán érezteti velünk e hatalmas szerzetes család jótékony, óvó erejét.

Csodára várunk, aztán megkezdődnek a nyári napközi oratóriumok, karjainkba fut a gyerekek tömege, és elfog bennünket valami mámoros, örömteli érzés: igen, valami nagynak, valami jónak a részei vagyunk, valamit teszünk a jövő nemzedékért, Isten velünk van, jót tenni jó... Animátoraink a hétköznapiakban csupán kedves, átlagos fiataloknak látszanak, de amikor nyaranta kirobbanó lelkesedéssel vetik bele magukat a táborok özönébe, olyan örömmel és kitartással, olyan szeretettel és kedvességgel fordulnak a kicsik felé, amire a szerzetesek egymaguk sosem lennének képesek, akkor látjuk kiválóságukat, igazi értékeiket, hiszen amit tesznek, az csodálatos. Isten ajándéka!

Panaszkodunk, hogy kevés a szalézi, hogy sokszor járunk temetésre, jaj-jaj, mi lesz velünk - aztán egyszercsak papszentelésre indulunk. Ráadásul egyszerre két

új szalézi pappal gazdagodunk! Nem egész egy hónapra rá pedig két diakónussal, őszre pedig ismét diakónus szentelés lesz... Don Bosco mindig figyelte az idők jeleit, és aszerint cselekedett. Ez ma is fontos: Kazincbarcikán még egy iskola fenntartását vállalta fel a Szalézi Társaság és a barcikai plébániát is a szaléziakra bízta az egri érsek. Megjötték az új kinevezések, új tartományi tanács állt munkába, új feladatok, új távlatok nyíltak, vannak szerzetes jelöltjeink. Közben Sándor István testvér boldoggá avatásáért imádkozunk, készülünk a 100 éves jubileumra, fiataljaink elindultak az első magyar szaléziak nyomán Cavagliából hazafelé... Mindezek olyan események, amelyek megerősítenek bennünket abbéli hitünkben, hogy Isten nem felejtett el bennünket.

Azt is mondta Don Bosco, hogy járjunk a földön, de közben tekintsünk mindig az égiek felé. Ezt a kis imát a szalézi Alapszabályzatban találtam, úgy gondolom, nagyon időszerű:

*Urunk,
aki a klerikusoktól és a laikusoktól
azt kéred, hogy egymást kiegészítve
ugyanazt a hivatást éljük meg
közösségeinkben,
add meg a Te családodnak
azt a kegyelmet,
hogy gyümölcsöztesse karizmánkat
az Egyház számára.
Add, hogy tudjunk tanúságot tenni
szeretetedről és jóságodról,
amint Szalézi Szent Ferenc,
fővédőszentünk is megtette.
Így Alapítónkkal együtt tudjuk
kiáltani a világra:
„Da mihi animas, cætera tolle”.
Krisztus, a mi Urunk által.
Amen.*

Kívánom a Szalézi Értesítő minden kedves Olvasójának, hogy élvezze ki a maradék nyarat, de ne feledkezzen meg a szaléziakról, és legyen velünk őszre is!

Szeretettel Don Boscóban
Lengyel Erzsébet SC

Személyi változások, kinevezések a Magyar Szalézi Tartományban

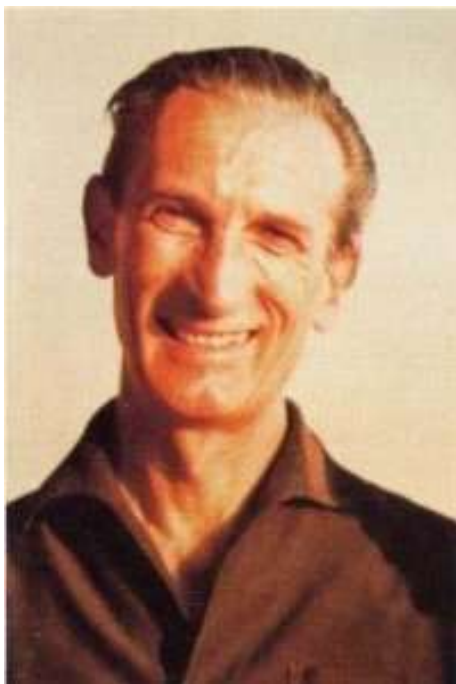
A rendfőnök és az Egyetemes Tanács megszavazta és jóváhagyta az új Tartományi Tanácsot, amely június 29-én már új összeállításban kezdte meg munkáját. Az új Tartományi Tanács tagjai: P. Manjooran Simon tartományfőnök, P. Vítális Gábor tartományfőnöki vikárius, P. Depaula Flavio tartományi ekonómus, valamint P. Márkus Zoltán és P. Tran Si Nghi Ferenc tartományi tanácsosok. A tartományi titkár továbbra is P. Depaula Flavio, aki megmarad a Don Bosco Kiadó felelős vezetői posztján is. A tartományfőnök kinevezte P. Andrásfalvy Jánost a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium nevelési-igazgatóhelyettesévé. Az óbudai Gonzaga Szent Alajos szalézi rendház igazgatójának és a lelkeszség kápolnaigazgatójának posztját P. Tran Si Nghi Ferenc tölti majd be a 2011-2014 közötti időszakra. A Tanács meghosszabbította P. Ábrahám Béla kinevezését a pélimődszentkereszti Szent Kereszt szalézi rendház igazgatói és templomigazgatói posztjára 2014-ig.

Kinevezte P. Vítális Gábort a kazincbarcikai, berentei, bánhorváti, dédestapolcsányi, sajókázai, sajógalgóci plébániák plébánosává. Áthelyezte P. Misquitta Claudiust az óbudai szalézi rendházba, péntektől vasárnapig pedig kihelyezte a balassagyarmati Bosco Szent János plébániára és rendházba, ahol oratóriumvezető és kisegítő lelkipásztor lesz. S. Fülöp Tibor szeptembertől az óbudai szalézi rendház tagja lesz és elkezd teológiai tanulmányait a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán. Miután 2011. szeptember 8-án leteszi az első fogadalmát, S. Kirner Gábort áthelyezi a szombathelyi szalézi rendházba, ahol az oratóriummal is foglalkozni fog. S. Tran Dinh Biet Pált kinevezte az óbudai Gonzaga Szent Alajos szalézi rendházba megbízva az oratóriummal. Felmentette a nyergesújfalui hétvégi oratórium feladatokról D. Salagala Rajesh-t, aki tovább viszi az óbudai egyetemi kollégiumi feladatokat, valamint az óbudai szalézi rendházban és a Segítő Szűz Mária Lelkeszségen fog tevékenykedni, mint diakónus. A nyergesújfalui feladatok ellátását a tartományfőnök S. Quadros Lyttonra bízta.

Miután benyújtották kérelmüket, hogy szeretnék elmélyíteni hivatásukat és megismerni a szalézi életet, jelöltként felvételt nyertek Jani Áron és Oláh Győző.

A kinevezések és áthelyezések 2011. augusztus 1-től lépnek hatályba.

A Szalézi Értesítő következő száma októberben jelenik meg.

Isten Szolgája Giordani Attilio (1913-1972)

Egy „Don Bosco módján” élő laikus

A szalézi munkatárs hivatása

Családapa, hitoktató, oratórium-vezető, szalézi munkatárs, misszionárius a Mato Grosso-ban, a szaléziak által vezetett milánói Szent Ágoston plébánia aktív tagja, Giordani Attilio a plébániáért és az oratóriumért élt. Rendkívüli pedagógiai érzéssel képes volt mindent megtenni azért, hogy vidámságot lásson a fiatalok arcán. **Elkötelezett laikus keresztény hivatása és Don Boscó-i apostoli, örömteli szíve az oratóriumban születt és erősödött meg.** Rendkívüli színészi képességével, egyszerűséggel és vidámsággal fogta meg a nézőket. Személyiségében olyan titok rejtett, ami nem csak színészi létéből fakadt. Valami csodálatosan szép isteni kegyelem rejtőzött benne.

A fiatalokkal lenni - Don Bosco hivatása és minden szalézi hivatása. Don Bosco az együttléte és a foglalkozást a fiatalokkal asszisztenciának nevezte. Giordani Attilio szalézi munkatárs a színjátszással fogta meg a fiatalokat. Nem félt tőlük, természetes módon tudott kapcsolatot tartani velük. Mielőtt a fiatalokkal találkozott volna, mindent jól előkészített: az énekeket, a játékokat és minden egyébét. Ugyanakkor képes volt meghallgatni őket, mindig jelen volt köztük, és ha valami szövegértésre került sor, akkor mindenkinek tudott valami személyeset mondani. Jelenléte optimista és örömteli, a viccelődés találkozásainak állandó velejárója volt. Mindig milánói dialektusban beszélt. **Élmény volt látni őt a fiatalok között:** valóban úgy tűnt, mintha Don Boscót látnánk! Így dolgozott és élt Giordani Attilio szalézi munkatárs. Állandóan figyelemmel kísérte az egyéneket és az egyes csoportokat az oratóriu-

mon belül és mindig közbe tudott lépni, ha valami probléma adódott. Ha a fiatalok rosszkodtak, miközben a hittanra kellett volna koncentrálniuk, akkor azonnal közbelépett, de nem kiabált, hanem fűtyült vagy ugrált velük együtt, hogy utána újra csöndesen figyeljék az óra menetét. Minden alkalommal, alkalmazkodva az adott helyzethez kitalált valamit és úgy oldotta meg a problémát.

Életének állomásait a történelem szabta meg: a fasizmus idején az „Actio Catholica”-ban és az oratóriumban kereste a szabadságot. A háború ideje alatt és a háború utáni időszakban, amikor a politika és a politikai pártok határozták meg az életet, kitalálta a jóság haditervét. Amikor Olaszországban a történelmi múltból adódóan a közéletben generáció váltás zajlott, akkor misszionáriusként a Mato Grosso-ba ment. Az élete abból állt, hogy a fiatalokkal legyen, és sokszor aggodalommal kísérte sorsukat, főleg lelki életüket. Amit Don Bosco kért a szaléziaktól, azt Attilio mindig pontosan végrehajtotta. Az üzenetet, amit Attilio hagyott ránk, a „jóság” szóval lehetne összefoglalni. Ezt a jóságot megosztotta jegyesével, későbbi feleségével, Noémivel, aki végig Attilio tetteit követte. Így fordult hozzá egyik levelében: „Kedves Noémi! Az Úr meg fog segíteni minket, hogy ne csak egyszerűen jók legyünk, hanem úgy éljük, hogy nem a világnak élünk, hanem csak az Úrnak szenteljük életünket.”

Giordani Attilio magáévá tette Don Bosco minden cselekedetét a vidámságban, az asszisztenciában és az imádságban. Minden étkezés előtt ezekkel a szavakkal imádkozott: „Köszönöm Jézus, a mindennapi kenyeret. Adj annak is, akinek nincsen.” Giordani Attiliónak nemcsak Don Boscóval volt mély kapcsolata, hanem Istennel is. Minden nap 6-kor kelt és 6.30-kor már a misén volt. Nem volt olyan nap, hogy ne áldozott volna. Ha a ministráns hiányzott, nem szégyellte magát és 58-59 évesen is szolgálta Istent. Aztán következett az elmélkedés, majd gyorsan hazament, egy zsebrádióval meghallgatta a híreket és ment dolgozni. Ebédre aztán visszatért és délután a milánói szalézi Szent Ambrus plébánián dol-

gozott. Ott mindenkit ismert, a tartományfőnöktől kezdve minden szalézit, azt a vak atyát is, aki Betlehemből érkezett. Ha valaki valamilyen betegségben szenvedett, vagy ki volt rekesztve, mindig jelen volt mellette. Miután minden szalézit üdvözölt, meglátogatta a templomban az Úr Jézust.

Hatvan évesen otthagyt mindent, feleségével, legidősebb fiával, Pierrel és legfiatalabb lányukkal, Paulával elindultak Brazíliába, a Mato Grosso felé. Ezeket a szavakat mondta szüleinek az induláskor: „Ha meg akarjuk érteni gyermekeinket és a fiatalokat és meg akarjuk osztani velük a mindennapi gondjainkat, ha ott akarunk lenni, amikor életükre nézve fontos döntéseket hoznak, mindig ott kell lennünk és készen kell állnunk, hogy kövessük őket. Segíteni kell őket a nehézségek idején, hogy méltó módon tudjuk őket megítélni.” „Az életben nem elég megmondani mit kell tenni, hanem egy a fontos: tenni, ami szükséges. **Életünkkel kell bizonyítani azt, amiben hiszünk.** Nem kell folyamatosan prédikálni. Maga az élet a prédikáció.” Élete olyan volt, mint egy folyamatos együtt futás a fiatalokkal. És sprintelve érkezett a célba, megmutatva, hogy **a keresztény ember hivatásának lényege: odaadni az életét!** Giordani Attilio számára ez annyit jelentett, hogy a fiatalokkal lenni az utolsó napig. Többször mondogatta: „Élve kell hogy találjon a halál.” Minden nap teljesen átadta magát az öröme, a mindennapi dolgoknak, az imádságnak és az Úrral való találkozásnak. Innen már csak az örök mennyország várta a szalézi kertben, a fiatalok között. A halál akkor talált rá, amikor a braziliai Campo Grandéban egy előadást tartott. Rosszul érezte magát, a fejét rátette Ugo De Censi atya vállára és suttogva ezeket a szavakat mondta: „Pier Giorgio, fiam, folytasd te...” Ez volt Giordani Attilio utolsó üzenete, amit nekünk is örökölni hagyott: legyünk a ma is élő Don Bosco, örömmel, lelkesedéssel, egészen a halálunkig.

Don Pascual Chávez rendfőnök,
Bollettino Salesiano 2011/4
(Fordította: Depaula Flavio)

Újpest-Clarisseum - Zsúfolásig megtelt a templom a Sándor István emlékmisén.

A Pokol csárda kapuján át a mennybe Sándor István szalézi testvérré emlékeztünk

50-es évek... Újpest főutcáján, az Árpád úton új kocsmát nyílt, a „Pokol csárda” nevet kapta. Bejáratánál ez volt olvasható: Lépjen be a Pokolba! A Clarisseumba érkező fiatalok vezetőjükkel együtt megállapították, hogy ez a felirat a hit kigúnyolása akar lenni. Másnap reggelre a fiúk fekete szurokkal bekenték a

táblát. A kocsmát vezetői az ÁVH-t hívták ki, s azokat a nyomozókutyák egyenesen a Clarisseumhoz vezették. És ezzel megkezdődött **Sándor István szalézi testvér** és társai kálváriája. Koholt vádak, besúgók, kínvallatás, az ártatlanok bebörtönzése, négy kötél általi halál, 133 év letöltendő szabadságvesztés...

Most 2011-et írunk. A Pokol csárda sehol, eltűnt a föld színéről, a kommunizmus összeomlott, a templom viszont áll, a szalézi rend újra működik, és ha a Jóisten is úgy akarja, hamarosan Sándor Istvánt az újpesti vértanúk közül elsőként tarthatjuk számon a boldogok között! Egy biztos, a Clarisseumi hívek nagy buzgalommal imádkoznak ezért. Minden évben szentmisét mutatnak be Sándor István és társai emlékére. Idén, június 5-én Manjooran Simon tartományfőnök atya celebrálta a szentmisét és Havasi József, volt tartományfőnök mondta a megemlékező szentbeszédet. Sándor István szülővárosát, Szolnokot Máthé György plébános atya képviselte. Majd a templomkertben, az emléktábla megkoszorúása után Wintermantel Zsolt, Újpest polgármestere tartott megemlékezést.

Záró gondolatai a következők voltak:

- Sándor István mindvégig a krisztusi hit tanúja maradt, sokszor brutálisan összeverték, de ő élete utolsó óráiban is a többi szenvedő társával vállalt sorsközösséget. Nem futamodott meg a sorsa elől, rabtársai emlékei alapján emelt fővel, isteni békével várta élete beteljesülését. A halálos ítéletet 1953. június 8-án, az esti órákban végrehajtották. Mégis hiszem, hogy most is itt van velünk, társaival együtt. Példájukkal erősítik hitünket és azt az örömhírt hirdetik, ami úgy szól: „Halálra szántak, de mégis élünk!”

Tóthné Hencz Györgyi

Ságváriból Szalézi Újabb szalézi középiskola Kazincbarcikán

Bizonyára sokakat váratlanul ért a hír, hogy augusztus 31-től a Szalézi Szent Ferenc Társasága működteti tovább a kazincbarcikai Ságvári Endre Gimnáziumot. A képviselő-testület május 20-án, pénteken rendkívüli ülésen döntött az iskola további sorsáról, majd a felek alá is írták a szerződést.

A megállapodás szerint a fenntartói jog és a gimnáziumi feladatellátás átadás-átvétele idén augusztus 31-ei hatállyal történik meg, miután a gimnázium egy nappal korábban jogutód nélkül megszűnik. Az intézmény épülete nem kerül az Egyház tulajdonába, azt az önkormányzat térítésmentes használatba adja 39 évig. Szitka Péter, a város szocialista polgármestere szerint azzal, hogy a szalézi rend átvette a gimnáziumot, nagy segítséget nyújtott Kazincbarcikának és az iskolának.

P. Havasi József, korábbi tartományfőnök elismerte, hogy nagy felelősséget vállalnak, hiszen nem könnyű ma egy iskolát fenntartani. Az elmúlt években azonban már bebizonyították, hogy a szalézi rend mindent megtesz az ifjúságért.

Az iskola új, egyházi és szalézi jellegéhez illően Szalézi Szent Ferencnek, a Szalézi Társaság patrónusának nevét veszi fel, a szaléziakat a nevelési igazgató-helyettes, Andrásfalvy János szalézi atya képviseli majd, aki már rendelkezik hasonló tapasztalatokkal, hiszen a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középis-

kolában ugyanezt a posztot töltötte be 2001-től 2008-ig, annak ismételt szalézi tulajdonba kerülése után.

Az iskolának, amelyet 1962-ben alapítottak, jelenleg közel 600 tanulója van. Az új gimnázium jogi értelemben nem jogutódja a megalakulást megelőző napon megszűnő Ságvári Endre Gimnáziumnak, azonban annak 49 éve alatt kialakult eredményeire és nemes hagyományrendszerére alapozva kezdi meg munkáját. Pedagógiai programjának adaptálásával és kiegészítésével biztosítja a tanulók folyamatos oktatását.

Az aláírás pillanata: Szitka Péter, Kazincbarcika polgármestere és P. Havasi József SDB. Fotó: Pálkó Gábor

Elköteleződés tizenegy évesen

Egy rendi főelőjáró hivatása

A szalézi rend tömegtájékoztatási megbízottja, don Filiberto González Plascencia mexikói származású római főelőjáró, a szalézi rendfőnök közvetlen munkatársa május 21-23. között látogatásával tisztelte meg a Magyar Szalézi Tartományt. Don Filiberto mexikói, 1954. augusztus 22-én született Milpillásban, Jalisco állam Tepatitlán körzetében. Szikrázó tekintetével, közvetlen stílusával, szenvedélyes szavaival igazi szalézi módon képes fellelkesíteni hallgatóságát.

Milyen családban nőtt fel?

- Számomra a szüleim az igazi példaképek, akik valóban a Don Boscó-i értelemben vett becsületes állampolgárok és jó keresztények voltak, tizenhárom gyermeket neveltek fel, akik a mai napig támogatják egymást. Édesapám tizenkét éve meghalt, édesanyám még él, de sajnos nagyon beteg.

Hogyan találkozott először a szaléziakkal?

- Sosem jártam szalézi iskolába, a szaléziakat az oratóriumban ismertem meg. Hat éves voltam, amikor először találkoztam velük. Elmentem az oratóriumba, ahol két szalézi szerzetesnővendék nagyon barátságosan üdvözölt. A gyakorlati idejüket töltötték ott. Én nem ismertem senkit, ők kezet fogtak, megkérdeztek, hogy hívnak, bevezettek, beszélgettek velem. Úgy éreztem, hogy fontos vagyok nekik. Elmondtam otthon, hogyan fogadtak, és ezek után sűrűn jártam oda. - Megyek ORA-ba - mondtam a szüleimnek. Mindig nagy örömmel fogadtak, amikor megérkeztem, játszottak velem. Nagyon boldog voltam ott és amikor csak tehettem, velük voltam. Szép emlékek ezek számomra...

És a hivatása?

- A hivatásom? Erős hívás volt, nem tudom megmagyarázni. Valószínűleg Don Boscóban született meg, és a két fiatal szalézint keresztül hívott meg engem Isten. Később sokat ministráltam, és tizenegy éves voltam, amikor végleg elhatároztam, hogy szalézi leszek. Tizenkét évesen mentem szalézi szemináriumba. Édesapám ellenezte, de édesanyám azt mondta: "Menj csak, ez a te életed."

Filiberto González Chulavistában fejezte be a noviciátust, első fogadalmát 1974-ben tette le Guadalajarában, örökfogadal-

mát pedig 1982-ben. 1982.december 11-én szentelték pappá, huszonnyolc éves korában.

Milyen feladatokat töltött be szalézi élete során?

- Papi életem kezdetén különböző feladatokat kaptam, többek között a novíciusok formátora voltam. Egy komoly betegség után, amikor majdnem meghaltam, Zamora városba küldtek a Columbus Intézet lelkipásztori felelősének - "pihenni". Majd két év múlva az akkori tartományfőnököm - a mostani rendfőnök, don Chávez - elküldött Rómába tanulni. 1990-től részt vettem Rómában a Pápai Szalézi Egyetemen, az akkori Tömegkommunikációs Intézet (ISCOS) kétéves képzésén és 1992-ben diplomát szereztem kommunikáció szakon.

Visszatérve Mexikóba mégsem a tömegtájékoztatásban kaptam feladatot, hanem a poszt-noviciátus élére kerültem Huipulcóban, és kineveztek a tartomány ifjúságpasztorációs megbízottjává. Ezt a feladatot nyolc évig, egészen 2001-ig láttam el, emellett három évig voltam a szerzetesek képviselője a Püspökkari Konferencia ifjúságpasztorációs bizottságában.

Ezt követően 2004-ig, vagyis három évig voltam az újoncok mestere, a poszt-noviciátus igazgatója. 2006-ban neveztek ki a mexikói Guadalajara tartomány élére tartományfőnöknek.

Miután XVI. Benedek pápa 2008-ban az előző szalézi tömegtájékoztatási megbízottat, Tarcisio Scaramussát kinevezte San Paolo segédpüspökévé, a szalézi rendfőnök Filiberto González kért fel a szalézi rend tömegtájékoztatási megbízottjának és közvetlen munkatársának. Két évig volt tartományfőnök, amikor a rendfőnök visszahívta Rómába.

- Nagyon nehéz volt elhagyni Mexikót - emlékezik vissza római kinevezésének

hátterére -, nagyon sok barátom volt ott, tartományfőnökként nagy terveket szőttem, amiket természetesen meg szerettem volna valósítani. Valódi háború dúlt bennem, veszekedtem Istennel, miért tesz olyat, ami nekem nem tetszik? Persze, végül igent mondtam, mert Isten jobban tudja, az ő igazsága a szeretet igazsága... de voltak nagyon nehéz pillanatok.

Mondjon el egy olyan eseményt, amire nagyon szívesen emlékezik vissza!

- Egy nagypénteki gyónatás alkalmával egy fiatal fiú jött hozzám gyónni. Meggyónt, majd azt mondta nekem: "Én nem ismerem az apámat, és azt szeretném, ha te lennél az apám, mert megmutattad nekem Isten szeretetét."

Aztán nem láttam hosszú évekig. Egyszer egy óriási stadionban húsvéti szentmisét tartottunk az ifjúságnak. Ötezer fiatal volt jelen, nagyon emelkedett hangulat volt. Amint ott álltam az oltár előtt,

láttam, hogy egy fiatal kiválik a tömegből és fut felém a stadion közepén. Amikor közelebb ért az oltárhoz, megismertem: ő volt az, a fiú, aki apjának nevezett. Átverekedte magát az ünneplő tömegben, odajött hozzám az óriási stadionban, és azt mondta: "Azért jöttem, mert ön átadta nekem Isten békéjét, és most én akarok lenni az, aki ezt a békét önnek átadja" - és eltűnt. Sok ilyen ifjúsági húsvétot ünnepeltünk még utána, de soha többet nem találkoztam vele.

Egyik jóéjszakájában arról beszélt, hogy gyerekkorában pásztor volt. Valóban, vagy csak a történet kedvéért mondta ezt?

- Valóban voltam pásztor! Egy kis faluban születtem, majd apám balesete miatt átköltöztünk Guadalajarába, de sokat voltam a nagyszüleimnél, akik gazdálkodtak. Lovakat és teheneket tartottak, földjeiken pedig babot, kukoricát és dohányt termesztettek. A nagyapám megmutatta nekem a mezőn legelésző juhokat és teheneket. Azok előbb félénken méregettek, majd közelebb jöttek, végül megszagoltak. Így lassan megismertek. Nagy öröm volt számomra tapasztalni, hogy egy idő után odajönnek hozzám az állatok. Egyszer a nagypapám azt mondta nekem: "Nézd csak, látod ott azt a tehenet? No, akkor nevezd el őt most te." Nagyon büszke voltam, hogy én, mint gyerek nevet adhatok egy ilyen természetes jószágnak. Aztán néhány birkát és tehenet nekem kellett esténként hazaterelnem a legelőről... Gyakran pásztorokodtam a nagyszüleimnél, és sok szép gyerekkori emlék fűz a nagyszüleim birtokához, de amikor iskolába kellett mennem, akkor már nem lehettem náluk hosszabb ideig.

De most térjünk át a kommunikációra. Milyen módon van jelen a korszerű tömegtájékoztatás az életében?

- Sok idős rendtárs - és néha a nem túl idősök is - azzal hárítják el a korszerű tömegtájékoztatás vívmányainak használatát, hogy ők már túl öregek hozzá, nem tudják ezt megtanulni. Erre van egy kis történetem, amit mindig el szoktam mondani az ilyen esetekben: Amikor elhagyni készültem Mexikót, elbúcsúztam beteg, 79 éves édesanyámtól, azzal a tudattal, hogy nem biztos, hogy találkozunk még az életben. Megígértem neki, hogy jelentkezni fogok, de előre tudtam, hogy levelet írni valószínűleg nem lesz időm. Alig két hete lehettem Rómában, amikor az e-mailjeim között megláttam egy addig ismeretlen feladót: "Annamária" - ezt volt az édesanyám neve. Tanakodtam egy percre, hogy vajon nem vírus-e, de

végül kinyitottam az e-mailt. És valóban, az édesanyám írt! Azt írta: "Nagyon furcsa ez az egész nekem, mert még soha nem írtam e-mailt, de megtanultam, mert szeretlek." Ez a szeretet az, ami emberré tesz bennünket, szeretetből megteesszük azt, amit még soha, amiért a 79 éves édesanya megtanul e-mailt írni - a szeretet az, ami miatt belép egy olyan világba, ami sokak szerint irreális és csak virtuális. A virtuális világ valóság, nem elmélet, valós személyek kapcsolatát jelenti, ahol a szeretet éppen úgy jelen van, mint a hétköznapi valóságban. Az Egyház továbbra is jelen kíván lenni a mindennapokban, evangelizálni és újra-evangelizálni akarunk a digitális kontinensen.

- Sokan kérdezik, miért nem írok blogot, de a rengeteg utazás és sok egyéb kötelezettség mellett a rendszeres bejegyzésekre nem volna időm, hiszen 130 országot kell bejárnom, ahol a szaléziak jelen vannak. Viszont közeli munkatársaimmal havonta kiadunk egy digitális hírlevelet és sok e-mailt kapok, amikre igyekszek válaszolni. Ez nem kis teljesítmény, főleg amikor komoly témákról van szó, amin el is kell gondolkodnom. Igyekszek ezt is szalézi módon tenni, hiszen azok, akikkel talán még sosem találkoztam személyesen, de olvasták, amit írtam, vagy hallották, amit mondtam, kapcsolatba kívánnak kerülni velem. Valós vagy kigondolt élethelyzetekben, de az élet kérdéseiről folyik az eszmecsere, és lehet, hogy nem mindig értünk egyet, de kitárjuk a szívünket egymás felé. És ez már valóság, hiszen én egy szalézi pap vagyok, egy valóságos személy.

Először járt Magyarországon, milyenek a benyomásai?

- A magyar virtus sokban rokon a mexikói emberéhez. A néptáncokban megmutatkozó szenvedélyben, a cigány táncokban és a viseltben is felfedezni vélek valamilyen rokonságot, hasonlóságot. A Magyar Szalézi Tartománynak nagyon értékes és szép története van, amikor a most idős rendtársak megvédték a hitüket és megőrizték a szalézi lelkiséget az üldöztetés éveiben. Nagy kegyelem számomra, hogy több idős szalézit megismerhettem látogatásom során, és szeretném nekik megköszönni a szalézi életüket, hogy megőrizték és átadták a lelkiséget. A másik ez a sokszínűség, ami a fiatal szaléziak között uralkodik. Egyik este öten ültünk a vacsora-asztalnál és mind az öten más-más országból valóak voltunk. Szerintem pont ez az a kép, ahogyan Don Bosco elképzelte a szaléziakat, amikor több kultúra és több nemzetiség fiai együtt dolgoznak az ifjúság mentéséért. Amit itt láttam, az lehet az európai szalézi szeretetesség jövője.

Lengyel Erzsébet

A szeretet határtalan ereje

A választúti gyerekek táborának margójára

Gondolom, életünk során többször is meg kellett fogalmaznunk, ha csak a magunk számára is olyan alapvető fogalmak jelentéstartalmát, mint például szeretet, haza, magyarság. Egy dolog, amikor magyarázatokat keresünk és teljesen más, amikor életté válik, megtapasztalás, átélt élmény lesz. Ezek a pillanatok valahol az emberi élet ajándékai. Ilyen pillanatokban lehetett részünk, amikor az erdélyi Kallós Zoltán Alapítvány szórvány magyar iskolájának diákjait táboroztattuk egy héten át. A szeretet, a magyarság határokon átívelő ereje vált ténylegesen érezhetővé ezen a héten.

A táborot immár tizedik esztendeje a Dorogvidéki Református Egyházközség szervezte, ebben az évben a szállást a szaléziak biztosították, ugyancsak méltányos feltételekkel. Ez egy dolog, s ebben a világban nagyon méltányolandó dolog, de! Az már valóban a szívből jövő szeretet megnyilvánulása, ahogyan mindenben és készségesen a táborozók rendelkezésére álltak. Maradandó élmény számunkra a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola animátorainak jelenléte, segítsége. Ők két farszto hét napközis tábor után önként vállalták, hogy velünk lesznek, segítenek, ott is alszanak. Bevallom, először picit tartottunk attól, hogy plusz 8-13 emberről kell még gondoskodnunk, ehelyett óriási csodában és élményben volt részünk! Ezek a 16-20 éves fiatalok valóban éjjel és nappal velünk voltak, észrevétlenül, de mindenben rajta tartották szemük. Játsoztak, meséltek, hajtat fontak, fürdettek, szobát rendben tartottak, terítették, mosogattak, születésnapot ünnepeltek. Nagyon a vendégek szívébe lopták magukat, s könnyesen, ajándékokkal vettek egymástól búcsút. Valóban, s minden megnyilvánulásban érződött a „szeretet határtalan ereje”. Az egyik diák ezt írta a tábor után: „Nagyon szépen köszönöm a múlt hetet és a sok élményt, amit kaphattam!egy varázslatos világot fedeztünk fel, és nagyon örülök, hogy ezt az élményt az animátor társaimmal élhettem meg és a gyerekekkel. Nagyon tetszett az egész tábor hangulata és közössége. És öröm volt látni, hogy ezeknek a gyerekeknek mekkora élmény volt ez az egész. Úgy érzem, hogy a tábor alatt annyit kaptam mindenkitől, hogy ez elég lesz egész életemre.”

Nem csak a támogatókat illeti köszönet, de a nyitott szíveket és érző lelkeket, így a Szalézi-Irinyi Gimnázium igazgatóját, Lux Ambrust, aki maga is járt Választúton, megismerve a Kallós Alapítvány munkáját szorgalmazta és tető alá hozta a Középiskola és az Alapítvány közötti testvérintézményi megállapodást, ami a kapcsolatok bővülését és óriási lehetőségeket rejt magában.

Pungurné Császár Judit

A nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola július 5-én testvérintézményi megállapodást kötött a romániai Kallós Zoltán Alapítvány Választúti Szórvány Magyar Kollégiumával.

Udine - Animátoraink a forrásoknál

Több fiatal animátorunknak volt az idén alkalma a Don Bosco Nővérek és a Szalézi Ifjúsági Mozgalom-szervezte animátor kurzuson, és ellesni, eltanulni valamit az olaszos lendületből, lelkesedésből és lelkesítésből. Az olasz nyelvtudás hiánya sem volt akadály, hiszen Costabile Carolina és Kovács Kati nővér, Csány Marci és Vitális Gábor atya megtették mindent, hogy fiataljaink be tudjanak kapcsolódni a munkába. Animátoraink Óbudáról, Újpestről, Balassagyarmatról, Nyergesújfaluról, Mogyoródról és Szombathelyről számos műhelyben vehettek részt, ahol olasz társaikkal együtt alkalmuk volt animatori képességeik fejlesztésére, új ötletek és módszerek, játékok és több új bans eltanulására. Hazatérve, a nyári napközi táborokban máris lehetőségük nyílt a gyakorlatban is kamatoztatni a tanultakat, új lendületet és hatalmas lelkesedést adva bele a programokba.

Első lépések az Európa Terv megvalósítása felé

A rendfőnök az európai tartományfőnökök találkozásán 2008-ban a rendfőnökségen előkészített egy „Megújult szalézi jelenlét Európában” című munka-dokumentumot, amely tartalmazta az Európa Terv célját és stratégiáit, a megvalósítására pedig kinevezett egy bizottságot. A terv azonban nem állt meg a céloknál és a stratégiáknál, hanem bemutatja azokat a területeket, prioritásokat és gyakorlati területeket, amelyek konkrétan megvalósíthatók.

Az Európa Terv *területeit* az európai tartományfőnökök találkozásán határozták meg. Ezek kijelölik a terv három prioritását, amelyek a következők:

1. a szalézi jelenlét **belső erejének újjáéledése,**
2. a jelenlét **újrászervezése és átszervezése,**
3. a szalézi jelenlét **megerősítése** a tartományokban.

Tehát az Európa Terv első és alapvető prioritása abban áll, hogy megerősítsék a hit tapasztalatát, a szalézi hivatást, és annak formációját és lelkiségét, a közösségi életet és a szalézi megszentelt élethivatás kezelését. A második prioritás a jelenlét újjászervezése és átszervezése azzal a céllal, hogy kijelöljék a szalézi küldetés jövőbe vezető útját. Végül a harmadik prioritásban kialakítják azokat a helyzeteket, amelyek alapján befogadják azokat a szaléziakat akik a Társaság más régióiból érkeznek azzal a szándékkal, hogy az európai evangelizációval foglalkozzanak, a helyi társadalmi kultúra sajátosságainak figyelembe vételével.

Az egyes dikasztériumok animációja Európában

A *Formációs Ügyek* Dikasztériuma megszervezte az Európai formációs felelősök 2010. májusi találkozóját, azzal a céllal, hogy megerősítse a tartományok közötti kapcsolatot, valamint olyan európai kezdeményezéseket támogasson, amelyek előmozdítják a kezdeti formációban, a formátorok formációjában és az állandó formációban lévő személyek fejlődését. Segíti a közös gondolkodást velük együtt a gyakorlati évekről, a nyelv tanulását és a formációs találkozók lebonyolítását.

Az *Ifjúságpasztorációs Ügyek* Dikasztériuma előmozdítja egy az ifjúsági

pasztorációt koordináló csoport kialakítását a lengyel tartományokban, és együttműködést keres az olasz-, valamint a spanyol központi ifjúságpasztorációs irodával. Figyelemmel kíséri az európai felelős csoportot az iskolával és a szakiskolával kapcsolatban, valamint a Szalézi Ifjúsági Mozgalom európai központját és a „Don Bosco Youth Net”-et.

A *Missziós Ügyek* Dikasztériuma a Segítő Szűz Mária Leányai Missziós Dikasztériummal együtt javasolja, hogy Rómában 2010 novemberében az európai szaléziak és nővérek találkozzanak néhány napra és gondolkozzanak el a következő témában: „Az Evangélium első hirdetése”. A formációs és a missziós tanácsosok gondolkodjanak el a 2009–2010-es év misszionáriusi tapasztalatairól, azokról a fiatalokról, akik Európába jönnek gyakorlati évük vagy teológiai tanulmányaik miatt.

A *Tömegtájékoztatási Ügyek* Dikasztériuma készítsen a rendfőnökség honlapján egy web-oldalt az Európa Tervről. Kísérje a Szalézi Értesítő fejlődését és terjesztését, és a fontosabb hírek átadásával segítse a Szalézi Értesítő szerkesztőit abban, hogy megismerjék a Társaságban az Európa Tervet. Ezzel kell jobban elősegítenünk a gyors és gyakori kommunikációt az interneten keresztül, a „Youtube” vagy egyéb digitális forma által.

Európai régiók animációja

Az Egyetemes Tanáccsal együtt olyan kritériumokat állítottak fel a szalézi jelenlétről, amelyeket már a 25. Egyetemes Káptalan 84. pontja szabályozott. Ez segítheti a tartományi-, illetve régiós folyamatok átgondolását és átszervezését, valamint „új helyek és új jelenlétek” kialakítását. A régiós tanácsok és a Tartományfőnöki Konferencia minden régióban elgondolkodott azon, hogyan látják tartományukban az újragondolás és az átszervezés folyamatát. Erről, valamint „az új helyekről és az új jelenlétekről” tájékoztatták a rendfőnököket. A Tartományfőnöki Konferencián 2010-ig elkészítették a terveket, hogyan tudnak részt venni az Európa Tervben, és mindezt az Európa Terv Bizottsága elé tárták.

Don Bosco pedagógiája a XXI. században

„Hasznos és boldog vakációt kívánok!”

(Don Bosco)

A nyári diákmunka a zsebpénz, nyaralás, esetleg a tanulási költségek kiegészítésének, vagy a családi terhek könnyítésének egy hasznos formája. A fiatalok munkát vállalnak a cél érdekében. Sokszor azonban nem a megírt követelményekkel várják őket, hanem időnként a kriminalitás határát súroló, vagy beteljesítő tevékenységekkel, igényekkel. Különösen igaz ez a kiszolgáltatottság az eltérő szociokulturális és/vagy nehéz anyagi körülmények között élő fiúkra, lányokra, hiszen számukra sokszor elengedhetetlen a fizetett munka. Mit tud adni ez az életforma? Kiszolgáltatottságot, mind anyagi mind erkölcsi téren. Gyakori, hogy az ígért fizetést sem kapják meg, vagy jóval kevesebbet kell beérniük. Főleg a szálloda-, építőiparban, vendéglátóhelyeken alkalmazott fiatalok esetében az addigi életforma, családi és iskolai elvárások alapján vezetett életmód és nyáron a pénzért elvárt életvezetés, viselkedés között számos esetben ellentmondás van. Ez feszültséget kelt a fiatalban és az önigazolás, lelkiismeret csökkentése miatt az addigi felfogás átértékelésére ösztönöz. Nem is gondolunk arra, hogy a közösségeknek egyik napról a másikra való háttérfordítás hátterében gyakran ezen okok is közrejátszhatnak.

Természetesen a megfelelően megválasztott nyári munka az esetek többségében pozitív módon hat az egyénre, hiszen rendszerességre, kitartásra, alkalmazkodásra, esetleg újító ötletek kitalálására, megosztására, a megkeresett pénz megbecsülésére, beosztására, stb. nevel. Lehetősége nyílik a fiataloknak egy új életformában önmaguk kipróbálására is. A munkavégzés felnőtt környezetében tapasztalatokat gyűjthetnek emberi jellemekről, sokféle érzelmi megnyilvánulásról, konfliktusmegoldási módokról, élet-sorsokról, s szinte észrevétlenül új ismereteket gyűjthetnek a társadalomra vonatkozóan.

Don Bosco mindig félt a vakáció negatív hatásaitól: „a rossz társaságok, a lustaság a kísértések, az éber lelki vezető hiánya jelentősen megváltoztathatja a gyermekeket, akiket pedig előtte jól felkészített a hit és az őszinteség útjára.” (Zeni, Deiana, 2009. 70.)

A nyár, a szüenidő veszélyeit felismerve

Don Bosco jóéjszakátjai is igyekeztek felkészíteni a fiatalokat. Tanácsai időszűrűek, nekünk munkatársaknak is irányt mutat, hogy mire kell a figyelmet felhívni, milyen szempontokat szem előtt tartva kell a nyári oratóriumokat megszerveznünk, a fiatalok munkavállalását előkészítenünk, figyelemmel kísérnünk.

„Nyugodt környezetben töltsétek a vakációt és lelkiileg ösztönöz barátok társaságát keressétek!” „Úgy osszátok be az időt, hogy soha sem mulasszátok el a vasárnapi misét!” „Ne lustálkodjatok!Ne feledjétek, hogy az értelem és az ész nem mennek vakációra!” „Segítsétek a szüleiteknek, akik egész évben értetek dolgoznak!” (Zeni, Deiana, 2009. 41-42.) Ha ezeket a tanácsokat végiggondoljuk, akkor ma is időszerű, nevelői feladatokat kapunk a nyári veszélyeket megelőző és a fiatalok segítő, munkavállalás támogatása terén is. Ebben az időszakban se vesszük szem elől őket. Hívjuk, ha kell, saját környezetükben keressük meg, s beszéljünk velük a végzendő munkáról, az ott dolgozókról, szokásaikról, a fizikai, lelki leterhelés mértékéről, hiszen ettől is függ, hogy a munka után eljöhettek-e az oratóriumba vagy sem. Ha úgy ítéljük meg, hogy az egészséges fizikai, lelki esetleg erkölcsi fejlődésük veszélyeztetve van azt tolatodás nélkül, tapintatosan jelezzük feléjük. Ehhez akkor van igazán létjogosultságunk, ha helyette mást is fel tudunk ajánlani. Ezért érdemes még a nyári vakációt megelőző hónapokban akár a templomi hívek, akár a saját ismeretségi kör segítségével vagy rajtuk keresztül összegyűjteni olyan leinformálható munkaadók címét, akik szíve-

sen foglalkoztatnának nyári munkára – rászorulóknak esetében talán még a tanévben is – diákokat. Egy kínálati lista nemcsak a már bajban lévőknön segítene, hanem megelőzné azon helyzeteket is, amelyek következménye fiataljaink elvesztése lehet. E téren Don Boscónak a lehetőségei gazdagabbak voltak, hiszen az ő idejében a gyermekmunka legális volt és bőséges volt a kínálat is. De tevékenysége számunkra is útmutató:

„Ez nem valami érzéketlen szeretet, nem azt akarja mondani, hogy energiával feltöltjük az ifjút, s utána visszaküldjük a műhelybe, hogy ott tovább szipolyozzák. A közvetlenül ezután következő lépések az ifjak javára, hogy munkát keres annak, akinek nincs, jobb körülményeket terem annak, akivel rosszul bánnak.” (Bosco, 95.)

A Don Bosco megelőző pedagógiája iránt elkötelezett pedagógusok, szalézi munkatársak számára a felelősség, a figyelem a fiataljaink felé folyamatos. Nemcsak a tanév, hanem a vakáció is sok feladatot ró ránk. Don Bosco is tudta, hogy: „... a vakáció gyakran az „ördög szürete”; s főképp azok a fiatalok vannak veszélyben, akik miután hónapokig a valdoccói Oratóriumban laktak, ahol Don Bosco és a megfelelő környezet megóvta őket a gonosz fondorlataitól, most egyedül kell nehéz, és bonyolult helyzetekkel szembe nézniük.” (Zeni, Deiana, 2009. 40.) A nyári vakációra való felkészítéskor saját tapasztalatait is felhasználva, konkrét dolgokra helyezve a hangsúlyt mutatott rá a veszélyekre, ami egyben üzenet lehet a nyári munkavállalásra is: „ne sértsd meg az Urat, ne okoz kárt a lelkednek”. (Zeni, Deiana, 2009. 40.)

Rózsáné Czigány Enikő
szalézi munkatárs

Felhasznált irodalom

Teresio Bosco (kiadási évszám nélkül): Lelki-gyakorlat Don Boscónal.

Emilio Zeni és Egidio Deiana (szerk.) (2009): Don Bosco „jóéjszakát”-jai és álmái.

Kedves Szalézi Munkatársak, kedves Olvasók!

2013-ra a szaléziak magyarországi letelepedésének 100. évfordulójára „Szalézi történetek” címmel egy riportkönyvet szeretnék írni, azaz riportokat készíteni olyan idős szalézi munkatársakkal, akik már a szétszórás előtt és/vagy után is folytatták munkatársi tevékenységüket.

Ezúton is szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik már felvették velem a kapcsolatot, illetve szabadidejüket feláldozva több órán keresztül is rendelkezésemre álltak. Ugyanakkor feltételezem, hogy vannak még olyan számomra nem ismert idős szalézi munkatársak vagy szalézi kötődésű emberek, akik visszatekintése sok tanulsággal szolgálna nekünk, illetve emlékeikkel gazdagíthatnák a riportkönyvet. Ehhez kérem ajánló segítségüket az ajánlott alábbi adatainak feltüntetésével: név, lakáscím, telefonos elérhetőség, esetleg e-mail cím. Ajánlásaikat az alábbi címekre küldhetik: zeniko@t-online.hu vagy le@invitel.hu illetve a 06-30-2017277-es telefonszámon.

Idős munkatársaink visszaemlékezései, az elődök munkájának, módszereinek megismerése nemcsak a múlt emlékeinek megőrzését segítik, hanem tanulságul is szolgálhat mindannyiunk számára. Munkámhoz nyújtott segítségüket várva:

Rózsáné Czigány Enikő

MIHÁLY NAGYBÁCSI
KAPCSOLATBA LÉPETT A
CASTELNUOVÓI ÉS A
BUTTIGLIERAI PLÉBÁNO-
SOKKAL, HOGY ELHELYEZ-
HETNÉ-E NÁLUK
TANULNI VÁGYÓ UNOKA-
ÖCCSÉT, DE NAGY
NEHÉZSÉGEKBE
ÜTKÖZÖTT.
1829 NOVEMBERÉBEN
BUTTIGLIERA FALUBBAN
NÉPMISSZIÓT TARTOT-
TAK. JANCSI IS ELMENT,
HOGY MEGHALLGASSA A
PRÉDIKÁCIÓKAT.

HAZAFELE TALÁLKOZOTT AZ IDŐS
DÖN CALOSSÓVAL, AKI
MORIALDÓBAN VOLT KÁPLÁN.

HOGY
HÍVNAK,
FIAM?

BOSCO
JÁNOS A NEVEM.
BECCHIBŐL
VALÓ VAGYOK

IGEN,
ELJÖTTEM,
HOGY MEG-
HALLGASSAM
A MISSZIO-
NÁRIUSOKAT

MARGIT
FIA
VAGY?

HA NÉGY
GONDOLATOT
MEG TUDSZ ISMÉ-
TELNI NEKEM A MAI
PRÉDIKÁCIÓBÓL,
KAPSZ TŐLEM
NÉGY SOLDÓT.

JÁNOS NYUGODTAN NEKIFOGOTT
ES ELISMÉTELTE A KÁPLÁNNAK
AZ EGÉSZ PRÉDIKÁCIÓT,
MINTHA CSAK KÖNYVBŐL
OLVASTA VOLNA.

CSODÁLATOS
EMLÉKEZŐTEHET-
SÉGGEL VAGY
MEGÁLDVA.
JÁRTÁL
ISKOLÁBA?

KÉT ÉVIG
CAPRIGLIÓBA,
DE ANTAL
BÁTYÁM HALLANI
SEM AKAR A
TANULÁSRÓL.

ÉS SZERETNÉL TOVÁBB TANULNI?

EZ MINDEN VÁGYAM. PAP SZERETNÉK LENNI.

MONDD MEG ÉDESANYÁDNAK, HOGY KERESSEN MEG MORIALDÓBAN.

JÓMAGAM MÁR HETVEN ÉVES VAGYOK ÉS AZÉRT JÖTTEM IDE, HOGY NYUGODTAN LEÉLJEM AZT, AMI AZ ÉLETBŐL NEKEM MEG MARADT. DE A MAGA FIÁNAK TANULNIA KELL, HOGY JÓ PAP LEGYEN BELŐLE. AMIT TUDOK, MEGTESZEK AZ ÉRDEKÉBEN.

JÁNOS ÁTKÖLTÖZÖTT DON CALOSSÓHOZ. MINISTRÁLT A SZENTMISEN, TANULMÁNYAIBAN GYORSAN ÉS JÓL HALADT.

JÁNOS EZT ÍRTA A NAPLÓJÁBA:
„AZONNAL ÁTADTAM MAGAMAT DON CALOSSO KEZÉBE. MINDEN SZAVAMAT, MINDEN GONDOLATOMAT FELTÁRTAM ELŐTTE. MEGISMERTEM, MIT JELENT, HA AZ EMBERNEK EGY HŰ BARÁTJA VAN, MEGTANÍTOTT ARRRA, HOGY MINDEN NAP RÖVID LELKIOLVASÁST TARTSAK. ÚGY SZERETTEM DON CALOSSÓT, MINTHA AZ APÁM LETT VOLNA.”

NE AGGÓDJ A JÖVŐÉRTI ÉN GONDOSKODNI FOGOK RÓLAD.

1830. EGYIK NOVEMBERI REGGELÉN, MIKÖZBEN JÁNOS
ÉPPEN OTTHON VAN A VÁLTÁS FEHÉRNEMÜERT...

HOGY FOLYTATHASSA
A TANULÁST, JÁNOS
CASTELNUOVÓBAN
MEGKEZDTE
A NYILVÁNOS ISKOLA
LÁTOGATÁSÁT.
A BÉCCHI ÉS
CASTELNUOVO KÖZTI
ÖT KILOMÉTER TÁVOLSÁG
LEKÜZDHEŐ AKADÁLY-
NAK LÁTSZOTT A
15 ÉVES FIÚ ERŐS
SZERVEZETE SZÁMÁRA.
AZ EBÉDJÉT
MINDEN NAP
CSAJKÁBAN
MAGÁVAL VITTE.

MARGIT MAMAM MAGA IS ELKÍSÉRTE
A FIÁT ROBERTO ÚR HÁZÁIG.

HA LEESIK
A HŐ
ÉS JEGES LESZ
AZ ÚT,
NEM MEHETSZ
TOVÁBB GYALOG.
TALÁLUNK NEKED
VALAMI HELYET
CASTELNUOVÓBAN.

ROBERTO ÚR,
A FIAM NEM JÁRHAT
EGÉSZ TELEN GYALOG
ISKOLÁBA,
MERT KÖNYVEN
AZ EGÉSZSÉGÉBE KERÜLHET.
ELFOGADJA JÁNOST
SZÁLLÁSRA
ÉS TELJES ELLÁTÁSRA?

TARTSA
SZEMMEL,
ÉS HA KELL,
HÚZZA MEG
A FÜLÉT...

A CASTELNUOVÓI
ISKOLÁBAN AZ ISKOLATÁRSAI
TÍZ-TIZENEGY ÉVES FIÚCSKÁK.
KEZDET BEN JÁNOS
TÁRSAI CSÜFOLKODÁSÁNAK
ÉS TRÉFALKOZÁSÁNAK
TÁRGYA LESZ.

EZ A KABÁT
BIZTOS
A NAGYAPADÉ
VOLT?

CSAK A
TEHENÉSZEK-
NEK VAN
ILYEN
OTROMBA
CIPŐJE.

ÖSSZE KELL
SZORÍTANOM
A FOGAMAT
ÉS KI KELL
TARTANOM.

FOLYTATJUK...

Egy a szükséges

Peisch Ferenc atya 2011. június 15-én hunyt el a székesfehérvári Papi Otthonban. Megpróbáltatásokkal teli élete során sokat tett különösen az óbudai rendház újjászervezéséért és működéséért. 2009 őszén merült fel a gondolat, hogy érdemes lenne hosszabban elbeszélgetni a közvetlen környezetünkben élő idősebb szaléziakkal, itt Óbudán. Így jutottunk el egyik kollégista társammal Peisch atyához. Ez a rövid beszélgetés álljon itt az ő emlékére.

Hogyan lett szalézi?

1922-ben születtem Békásmegyeren, Alajos bátyám ugyanebben az évben ismerte meg a szaléziakat. Két bátyám, – István és Alajos – a szalézi rend tagja volt, én már reverendában ismertem meg őket. Az elemi iskolát és a polgári iskola első két évét otthon, Óbudán végeztem. A bátyám javaslatára Esztergomtáborba mentem, gyerekként kerültem oda, ott fejeztem be a polgári iskola utolsó két évét, majd felügyelőként a szalézi intézetben. A polgári iskola végén megint jött a kérdés: „Na mi legyen?” Az igazgató úrnak mondtam, hogy két bátyámmal hasonlóan én is szalézi pap akarok lenni. Ezután még egy évet otthon kellett töltenem, aztán adhattam be a kérelmet a rendbe való felvételre.

Hogyan kezdődött szalézi pályája?

Az egy év letelte után Esztergomtáborban lettem a betegszoba felügyelője. Nagy intézet volt, közel 300 gyerekkel, mindig akadt munka a betegszobában. Majd felügyelő lettem, akkor úgy mondták asszisztens. Szigorú napirend volt, minden nap reggel hatkor keltünk, mise és szegényes reggeli utána délig tanultak a gyerekek. Délután szalézi módszer szerint játék volt, aztán tanulás, este harangozás után vacsora. 18 éves felügyelőként nehéz volt tekintélyt tartani, alig voltak egy-két évvel fiatalabbak a gyerekek a csoportomban. Dolgoztam a szaléziaknak, közben Esztergomba jártam a bencés gimnáziumba vizsgázni. Akkoriban három évet kellett a fiatalok között eltöltenie annak, aki szalézi akart lenni, 1939-ben tettem le az első fogadalmam. Én Esztergomtáborban, majd Rákospalotán töltöttem ezeket az éveket, közben leérettségiztem. Aztán jött a teológia, 1942-ben Pélföldszentkeresztben, 1944-ben tettem örökfogadalmat. A papszentelés 1948-ban izgalmas volt. Úgy volt, hogy Mindszenty bíboros szentel minket, de a tankok elállták az utat. Végül Esztergomban Meszlényi püspök szentelt fel, engem és Dobis Ervin atyát is.

A szentelés után hogyan teltek első papi évei?

Antal János, akkori tartományfőnök Pestszentlőrincen helyezett. Dauner atya volt ott a plébános. Az ifjúsággal foglalkoztam, hittant tanítottam a fiúknak. Fél év után Balassagyarmatra kerültem, ahol István bátyám volt az igazgató, szerettem ott lenni, majd Mezőnyáradon is voltam. Aztán jött 1950, és feloszlatták a rendeket. Mi, a bátyámmal összehajtottunk, elhatároztuk, hogy nem várjuk meg az ÁVO-t, inkább hazajöttünk Óbudára, Csillaghegyre. Egy darabig Békásmegyere jártam misézni. Hárman voltunk testvérek, egyikünket sem vett át az Esztergomi Egyházmegye a papjai közé. Jövedelmem nem volt, el kellett kezdeni dolgozni. Először segédmunkásként a vegyipari kutatóintézetben dolgoztam, majd a betűöntőben. Nehéz volt munkát találni, volt, aki felismert, annak se volt dicsőség akko-

riban. Tervstatisztikai osztályvezetőt is akartak belőlem csinálni, de én nem vállaltam, tudtam, hogy a BM (Belügyminisztérium) akkor kiderítene, hogy pap vagyok. Egyszer külföldre is adott az állam nyaralási lehetőséget a dolgozóknak, köztük nekem is Ausztriába, de nem fogadtam el. Kérdezték a munkatársaim: „Mi van Feri, meg van huzatva?” Ha BM megtagadja kiutazást, akkor kezdekhettem volna előről segédmunkásként. A munkahelyen szerettek és én is jól kijöttem velük, munkámat jól csináltam. Végül huszonegy évig jártam Dunakeszire misézni, minden héten. 1982-ben mentem nyugdíjba. A nyolcvanas évektől visszatérhetett az egyházi szolgálatba az, aki nyugdíjba ment, így lettem a VI. kerületi Szent Család plébánia kisegítő lelkésze.

Milyen kapcsolata volt ebben az időszakban a szaléziakkal?

A szaléziakkal nem lehetett kapcsolatot tartani, mert mindenkit számon tartottak. A Ferenciek terén a ferences templomban jöttünk össze, de nem volt szabad kimondani, hogy szalézi papok vagyunk. Ott tudtunk misézni elhunyt rendtársainkért.

1990 után a többi rendhez hasonlóan a szalézi rend is újraindulhatott. Hogyan teltek az évek Óbudán?

Először is mindent újjá kellett építeni. Szép, korszerű új rendház épült, ahogy ma is láthatjuk. A kápolna is felújításra került, majd 2000-ben elkészült a mai kápolna. Nem csak a rendház, hanem az udvaron lévő foci- és kosárpálya is ekkor készült el. 1999-ben újra Szemre-telepre kerültem Frank Pál atyához, három évig voltam ott, majd az újpest-megyeri plébánián működtem, ott ünnepeltem a gyémántmisémet 2008-ban, végül visszakérültem Óbudára.

Mit üzen a fiataloknak, akik most kezdik felnőtt életüket?

Merjétek hinni, hogy van Isten! Engem ez tartott meg, hogy hittem Istenben és hittem, hogy van egy természetfeletti energia, amit én mások felé közvetíthetek. Csak ha mélyrehatóan hisznek, akkor tudnak a fiatalok megkapaszkodni, ha problémáik lesznek az életben. Jó barátok kellene és jó közösség, mert ezek meghatározóak az életünkben. Tudomásul kell venni, hogy van lelkem, megismerni önmagam, bízni abban, hogy az Isten megbocsátja a bűneimet. Lehetne nagyszerű szövegeket válogatni, de én ezeket nem szeretem. Mélyebbre kell evezni, ahhoz, hogy lelki élményünk legyen.

Van-e olyan rész a Szentírásban, amely meghatározó volt egész élete során?

Egy a szükséges: „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Mk 8,36) Az egész életemet ez határozta meg. Mikor pappá szenteltek, akkor ezt választottam jelmondatomnak. Ha az örökkévalóság nem

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Szaléziak úton a bicentenárium felé -

Míg itthon a szaléziak letelepedésének századik jubileumi évére készülünk, a Szalézi Társaság alapítója, Bosco Szent János kétszázadik születésnapját igyekszik minél nagyobb ünnepélyességgel megjelölni.

Az Egyetemes Tömegtájékoztató Bizottság a 2015. évre készülve egy logót és egy posztert hozott nyilvánosságra. A grafikák az indiai Chennai Don Bosco Művészeti Intézetben készültek. Az előkészületek hivatalosan augusztus 16-án, Don Bosco születésnapján kezdődnek. A hároméves időszak három témáját, melyek során egyre jobban megismerhetjük Don Bosco karizmáját, három logó fémjelzi majd: 2011-2012 - Don Bosco élet-története, 2012-2013 pedagógiája és végül 2013-2014-ben a lelkisége lesz részletesebb tanulmányozás tárgya.

A logók a három év alatt a témákhoz kapcsolódóan csak a színükben változnak majd. A központi helyet mindig Don Bosco arca, a neki oly kedves fiúk és a 200-as szám foglalja majd el. Az első plakát emlékeztet az előttünk álló három év legfontosabb feladatára: alaposabban megismerni Don Boscót. *ANS-Róma*

Róma - A szalézi identitás chartája - A szalézi rendfőnök, don Pascual Csávez a Szalézi Család eljáróinak világtalálkozóján, amelyet május 27-29. között tartottak a római rendfőnökségen, ismertette a tavaly munka-szöveggént bemutatott A szalézi identitás chartája dokumentum végleges változatát. A tervek szerint a dokumentum 2012-ben a Szalézi Család Lelkiségi Napjain lesz hivatalosan bemutatva.

A Szalézi Család egy hatalmas mozga-

lom, amelynek tagjai szerzetesek és laikusok, intézmények és egyesületek, melyek mind Don Bosco szívéből nőttek ki, lelkipásztori tapasztalatából táplálkoznak és osztoznak karizmáján. Az első csoportokat maga Don Bosco alapította, a többi az idők során alakultak ki és láthatóan osztoznak a közös küldetésen, ami az evangelizálás és a fiatalok nevelése, különösen a leginkább rászorultaké.

Egidio Viano, volt rendfőnök 1995. január 31-én adta át a Szalézi Család "közös igazolmányát", és néhány évvel később utóda, Juan Edmundo Vecchi kiadta a "missziós chartát". E két dokumentum segítette a különböző csoportokat, hogy elmélyítsék a közös lelkiséget és az apostolkodást.

Az elmúlt években a rektor Pascual Chávez rendfőnök nagy erőfeszítéseket tett, hogy erősítse megerősítse az egységet a különböző csoportok között, így ez újabb lökést adott nem csak ahhoz, hogy befogadják az új csoportokat, hanem egyértelmű iránymutatásokat adott a Szalézi Család identitásának, spiritualitásának és apostoli jellegének, különösen az éves strenna tanításain keresztül.

A szalézi önazonossági chartának el kell vezetnie ahhoz, hogy a 28 csoport jobban megértse és megossza a közös identitást megerősödjön közöttük az együvé-tartozás érzése. *ANS-Róma*

A 2012. évi Szalézi Missziós Nap témája: Mondjuk el Jézus történetét -

A csaknem száz éve hagyományosan megtartott Missziós Nap célja, hogy a Szalézi Társaság különböző missziós törekvéseit ismertté tegyék és felszítsák a missziós szenvedélyt a rendtársakban. Levelében Don Bosco kilencedik utóda június 12-én bemutatta a 2012. évi Szalézi Missziós Nap témáját: "Mondjuk el Jézus történetét", legyünk elhivatottak a fiatalok evangelizálása iránt. Ez a téma átveszi azt a meghívást, ami II. János Pál pápa "Ecclesia in Asia" kezdetű apostoli buzdításában található: "Tegyük Isten Igéjét életünk középpontjába, mondjuk el Jézus történetét." *ANS-Róma*

Olaszország – Kattints és tegyél jót - A szalézi NGO VIS (Nemzetközi Önkéntes Szolgálat a Fejlődésért) az egyik olyan szervezet, amely támogatást kap az "1 Adománykattintás" nevű akcióból, ami egy újfajta szolidaritási program a Citroën Italia szervezésével. Július 7-én a

Citroën Italia elindította az „1 Adománykattintás” szolgáltatást, ami lehetővé teszi, hogy bármelyik internetes felhasználó közvetlenül támogassa a kiválasztott egyesületeket, még hozzá úgy, hogy egy kattintással az egészre jelölje, hova jusson a Citroën Italia adománya.

- A VIS szinte azonnal jelentkezett, hogy részt vehessen az „1 Adománykattintás” programban. Szeretnénk új és kreatív módokon reklámozni a tevékenységünket, és szeretnénk megkérni minden segítőkész felhasználót, hogy egy kattintással támogassa a hátrányos helyzetű fiatalokkal foglalkozó szervezetünket - mondta Michela Vallarino, a VIS képviselője.

Augusztus 26-ig van lehetőség arra, hogy még további két céget jelöljenek a programba, míg maga az „1 Adománykattintás” projekt szeptember 12-én, hétfőn kezdődik majd. Ezen kívül a Citroën Italia egy Grand C4 Picassót is fölajánl az öt résztvevő szervezet egyikének, míg a legtöbb „kattintást” elérő szervezetet egy Citroën Jumpyval is megajándékozzák.

ANS - Róma

Németország - Benediktbeuern jövője

A Szent Bonifác Német Szalézi Tartomány döntött: 2013 nyarán végleg megszűnik Benediktbeuernben a katolikus teológiai képzés.

A benediktbeuerni kolostort 1931-ben bízták a szaléziakra és azóta mindig jelentős helyet foglalt el a német nyelvterület szalézi és teológiai képzésében, bár más országokból igen kevesen tanultak itt. Az utóbbi években történtek kísérletek az együttműködésre a bajor püspökökkel, de a hivatások helyzete és a pénzügyi erőforrások hiánya Josef Grunnert és tartományi tanácsát arra az elhatározásra vezette, hogy zárják be a Katolikus Hittudományi Kart. Együttműködésben a német egyházzal, különösen a bajor egyházmegyével a szaléziak meg akarják tartani a kolostort, és olyan helylyé akarják átalakítani, ahol a német nyelvű országokból származó fiatalok pedagógiát és ifjúságpszichológiát tanulnának, valamint külföldiek számára német nyelvtanítás folyna.

ANS-Benediktbeuern

NYERGESÚJFALU

Oratóriumi kirándulás - Magyarország az a hely, ahol mindannyian élünk. Van-
nak szép vidékei, gyönyörű épületei,
nagy folyói és hegyei, no meg persze egy
szép nagy tava is. Régen azonban sokkal
több kincse volt, mint ma. A nyergesúj-
falui animátorok és a Szalézi-Irinyi Kö-
zépiskola néhány kiemelkedő tanulója -
negyvenkét diák és három szervező -
ezeket az eldugott kincseket fedezhette
fel egy lebilincselő jutalomkirándulás
keretében.

Ábrahám Béla atya és Pungurné Császár
Judit tanárnő május 26-30. között Délvi-
dék és Dél-Erdély legszebb pontjaira
kalauzolt el bennünket öt feledhetetlen
nap alatt. Ellátogattunk többek között
Szabadkára, Péterváradra, Zimonyba.
Szalánkeménél egy több órás hajóút
várt ránk, ahol a Duna és a Tisza össze-
folyásában gyönyörködhattunk. Szállá-
sunk Muzslyán, az ottani szalézi
Emmausz kollégiumban volt, ahol szinte
családtagként fogadtak bennünket.
Az utazás egyik fénypontja mindenképp
Galambóc várának felfedezése volt a
Kazán-szorosnál, mely az itt közel 3 km
széles Duna partjánál található. Újabb
hajókirándulás fogadott bennünket a
Vaskapu-szorosban, majd éjszakánkat a
hajdan nagy hírű Herkulesfürdőn töltöt-
tük. A negyedik nap is tartogatott megle-
petéseket: történelmi látogatást tettünk
Mátyás királyhoz, Vajdahunyad várába,
majd pedig magos Déva várát hódítottuk
meg. Déván megismerkedhettünk Bőjte
atya gyermekmentő missziójával, aki -
úgy mint régen Don Bosco - az utcán élő
gyerekeket karolta fel és adott nekik szál-
lást, jövőt.

Köszönjük mindenkinek, aki hozzájárult
ahhoz, hogy ezen az élményteli utazáson
részt vehettünk, különösképpen a Ma-
gyar Szalézi Tartománynak!

Herkules és Narnia - Nyári Napközi Oratórium a Szalézi-Irinyiben

- Az idei nyár rendhagyó, és talán hagyó-
mányteremtő is volt Nyergesújfalun.
Megdupláztuk ugyanis a tábor időtarta-
mát, már két turnusban vártuk a táborozó-
ni vágyó környékbeli gyerekeket - ne-
künk ez nagy lépés volt. Az első napon
korán reggel már hatalmas, kígyózó so-
rok álltak a regisztrációs pultok előtt: a
táborozók száma idén mindkét héten 140
körül mozgott, mivel e létszám elérése-
kor lezártuk a regisztrációt. Jó volt látni a
tavalyi ismerősöket, újra találkozni olyan
gyerekekkel, akik már a kezdetek óta
velünk vannak. A legidősebbeknek idén
is megszerveztük a kalandcsoportot - ők
néha-néha elszakadva a többiektől, élet-
korukhoz igazodó programokban vehet-
tek részt. Ilyen volt például a kenutúra és

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

A nyergesújfalui animátorok Nándorfehérváron.

az íjászkodás, de a kékek - mert most
már hagyományosan ez a színük - gya-
loglás helyett kerékpárral jutottak ki
Péliföldszentkeresztre.

Első turnusunk témája Herkules, míg a
másodiké a Narnia-mozi harmadik része,
a Hajnalvándor útja volt. Megkíséreltünk
változatos és szórakoztató programokkal
készülni, a hagyományos tábori progra-
mokon kívül (pl. számháború, akadály-
verseny, sorverseny). Nagy sikert arattak
az Olaszországból hozott új bansok, ami-
ket a strandos napjainkon a medencében
is volt alkalmunk gyakorolni, hatalmas
„vízi-bans show” keretében. Mindkét hét
utolsó napján turnuszáró műsorral ké-

szültünk, amelyen minden csoport fellé-
pett egy-egy kis előadással. Nagy örö-
münkre sok szülő is eljött, hogy megné-
ze csemetéjét.

Péntekre a gyerekek kellően elfáradtak,
de természetesen a húsz animátor, a húsz
kisanimátor, sőt még a tábor vezetője,
Ábrahám Béla atya is. Sok kedves emlé-
ket zárunk idén is a szívünkbe, és már
most várjuk a következő tábort.

Gyarmati Dávid

ÓBUDA

Új haranglábat szenteltünk - Amikor
2009-ben a régi haranglábról kiderült,
hogy eresztékei elkorhadtak, akkor leállí-
tották a harangozást. Egyben fölmerült
annak a gondolata, hogy a templomunk-
ba járó hozzáértők között egy nyilvános
ötletpályázatot hirdettünk meg. 2010.
december 5-én hirdettünk eredményt, a
bírálok kiválasztották a legtetszetősebb
tervet, de a részletesebb tervekől és
kivitelezői árajánlatokból kiderült, hogy
a tervezett változat megvalósítása jóval
drágább (több, mint háromszor), mint
amennyi a korábbi harangláb változatlan
formában való újjáépítése lett volna. Ez
volt a viszonyítási alap, valamint az ado-
mányokból és egyéb forrásokból rendel-
kezésre álló keret. Végül, hosszas töpren-
gés után dr. Ónodi Gábor és Kádár Ger-
gely mérnök családapák kidolgozták a
lehető legolcsóbb, de tetszetős változatot.
A harangláb oszlopaira rögzítettük Don
Bosco atyánk négy idézetét. Az új ha-
rangláb megáldása 2011. június 20-án,
Szentháromság vasárnapján történt, ahol
templomunk közössége jelenlétében
megemlékeztünk Peisch Ferenc atyáról,

Óbuda - Az új harangláb.

egykori igazgatóról, templom, közösség és harangláb építőről, aki az eredeti új haranglábát készítette. Isten nyugosztalja, adja meg neki az örök világosságot! Köszönjük a hívek áldozatos hozzájárulását, imában és adományokban egyaránt!

P. Andrásfalvy János SDB

BALASSAGYARMAT

A Dzsungel könyve - Idén tizenkilencedik alkalommal rendeztük meg Balassagyarmaton a Szalézi Napközis Tábor, amelyet a hagyományoknak megfelelően most is a szünidő első hetében már elkezdtünk. A három hét alatt a Dzsungel könyvével próbáltuk a gyermekek figyelmét felkelteni. Megismerkedhettek a kis Mauglival, Sir Kánnal, a farkasokkal, akik befogadták Mauglit és a többi szereplővel is. A párducok, a medvék és a farkasok csapata keményen küzdött a bajnokságok során, hogy vajon ki lesz a tábor végére a legerősebb közülük. A bajnokságokon kívül kiscsoportos beszélgetésekkel, kézműves foglalkozásokkal, kirándulásokkal próbáltuk még élvezetesebbé tenni a gyermekek számára az oratóriumban eltöltött időt. Minden csütörtökön Baji János plébános atya celebrált szentmisét, amin részt vehettek a táborozók, amit ezúton is köszönünk neki. Ezen kívül minden nap hallhattunk egy-két tanulságos történetet Don Bosco életéből, amelyet az esti záró imádságoknál vissza is kérdeztünk és a jó válaszáért édességeket kaphattak a gyerekek. Nagy örömünkre szolgált, hogy idén két szalézi is segítette a munkánkat. Tran Dinh Biet Pál táborvezetőnk mellett két hétig Fülöp Tibor is ötleteivel hozzájárult a tábor sikerességéhez.

A tábor a már lassan hagyománnyá váló gálaesttel zártuk, amelyen a gyermekek műsorai után képvetítéssel színesítettük a programot. Szavazás alapján megválasztottuk többek között a legjobb animátort, a legrosszabb gyermeket, a legkedvesebb konyhás nénit.

Azt hiszem, hogy a magam és a többi résztvevő nevében is elmondhatom, hogy a tábor mottójául választott Don Bosco mondás a három hét alatt megvalósult, miszerint „A gyermek első boldogsága a szeretet!”

Kepes Anita

*A „Vidámak Társasága” csapat
Lezsák Sándor és a felkészítő, Kramlik
Mariann tanárnő társaságában.*

Kollégiumi versenyláz - A 2010/2011-es tanévben is folytatódott a balassagyarmati szalézi kollégiumban a „versenyláz”. Ebben a tanévben is több versenyre nevezünk be, hogy megmérhessük tudásunkat. A vetélkedők sorozatát a

Rákóczi Szövetség által szervezett Gloria Victis Kárpát-medencei Történelmi Vetélkedő nyitotta meg Trianon a fegyverszünetről a hadba lépésig (1918-1941) témakörben. A következő a Pannonhalmi Bencés Főapátság és a Rákóczi Szövetség közösen meghirdetett történelmi versenye, a Cultura Nostra volt, melynek témája Magyarország története az Árpád-házi királyok idején (997-1301). A legnagyobb sikert a Lakiteleki Népfőiskola és a Keresztény Élet által meghirdetett A nemzetnevelő Pázmány Péter élete és kora című vetélkedőn értük el. A Vidámak Társasága néven szereplő csapatunk (György Sára, Kis Bernát, Piszár Eszter és Szekán Rebeka) a három írásbeli forduló után az első helyen jutott be a középdöntőbe, melyet 2011. április 8-9. között rendeztek meg a Lakiteleki Népfőiskolán. Az idén a 106 csapat közül sikerült továbblépni a legjobb 12 csapat közé, ahol végül 9. helyen végeztünk.

A balassagyarmati Szalézi Kollégium diákjai

Állandó diakónus szentelés - Balassagyarmati szalézi templomunkban nagy örömmel készülődünk július 10-re, amikor Dr. Beer Miklós váci megyéspüspök diakónussá szentelte Sokcsevits László testvérünket, egyházközségünk világi elnökét, szalézi munkatársát. A püspök atya szentbeszédében hangsúlyozta, hogy nagy szükség van elkötelezett, példamutató családokra és családapákra, akik aktív szolgálatot tudnak és akarnak vállalni az Egyház életében. László testvérünknek munkájához sok erőt, és kitartást kívánunk a Jóisten áldásával. A szentmise után az oratóriumban agapéval zártuk az ünnepet.

Tőzsérné Popovics Jolán

Balassagyarmat - A nyári napközi oratórium résztvevői.

Péliföldszentkereszt - Mintegy hetven résztvevője volt az idei ministráns tábornak.

PÉLIFÖLDSENTERKERESZT

Ministráns tábor - Mintegy hetvenes létszámmal zajlott a szalézi bölcsőben az idei ministráns tábor július 5-9. között. A fiúk az ország szalézi házaiból érkeztek, de többen voltak közöttük, akik nem szaléziak-vezette plébániákról csatlakoztak. A legnépesebb az óbudai és az albertfalvi csoport volt. A fiúk ministránsvezetők vezetésével hét csapatba osztva oldottak meg a tábor ideje alatt többféle tudás- és ügyességi próbát. P. Vítális Gábor ifjúságpasztorációs megbízott vezetésével minden nap délben szentmisén vettek részt, amelyen mindig más csapat adta a szolgálatot. A tábor végén a nemes küzdelem győztese vihette haza a Savio Domonkos szobrot, hiszen a Savio-kupát tavaly zsinórban harmadszor nyerte meg Borsodnádásd, így már véglegesen náluk maradt.

Ez a szobor testesíti meg a ministránsok és tábor szellemiségét és az a csapat érdemli ki, aki a legjobban teljesít. De mint Vítális Gábor atya prédikációjában elhangzott, nem csak az a jó ministráns aki, a legjobb a tesztekben, a fizikai próbákban, legügyesebben olvas, legrendezettebben ministrál, hanem az, aki vidám, példát mutat a többieknek és észben tartja, hogy Krisztus nézi őt. Idén az Öregkőre kirándultunk, számháborúval fűszerezve az erdőjárást. Az idő rövidsége miatt össze kellett sűriteni a programokat. Sok teszt és szellemi feladat volt, csütörtökön egy nagy akadályverseny tíz állomással, valamint este tábortűz ahol minden csapat készült valamilyen produkcióval.

A tábor ideje alatt most is mindent pontoztunk: a szobarendet, viselkedést, pontosságot, ministrálást, olvasást. De elmaradhatatlanok voltak idén is a reggeli tornák és imák, valamint a jóéjszakátok. A pontozásban Tóth Gábor szalézi munkatárs segített, aki hosszú évek csapatvezetői teendői után idén a táborvezetői feladatok ellátásában volt Vítális Gábor atya jobb keze.

A résztvevő csapatok: Albertfalva, Óbuda, Borsodnádásd, Szombathely, Fadd, Páty, Csákvár. A Savio szobrot végül Albertfalva ministráns csapata nyerte meg, megelőzve Óbudát és Szombathelyet.

Tóth Gábor

PÉCS

Napközi tábor - Harmadízben zajlott Pécsen nyári oratórium, június 20-24-ig, 6-12 éves gyermekek részére, mely egyre nagyobb népszerűségnek örvend. Sajnos, férőhely hiányában 20 gyermeknél többet nem tudunk fogadni. Az idei tábor "Mese tábor" címet viselte, témáját a népmesékre alapoztuk, megtűzdelve népi játékokkal, népdal tanulással, népi tánclépések elsajátításával és népi kézműves munkák készítésével. A mesékben kidomborítottuk a jószívűséget, a segítőkészséget, az egymásra utaltságot. A játékban vezető szerepet kapott a labda, különböző szabályokkal, az ugrálókötél, a társasjátékok, a csocsó, de az egyszerű fogócska és bújócska is. A tábor vezetője Mezey Klára volt, segítői az év közben a Napköziben dolgozó pedagógusok közül naponta egy-egy, egy animátorjelölt és a már a tanév folyamán a napköziben is segítő egyete-

mista önkéntesek. Mindenki két-két napot vállalt az ötből, de volt aki hármat, s naponta hárman szolgáltak. Jól vizsgáztak pedagógiából!

Mindenki jól érezte magát, volt, aki már most akart jelentkezni a jövő nyárra, hogy ki ne maradjon. Többekkel ősszel a napköziben, mint új tagokkal, újra találkozhatunk.

Mezey Klára

Miről mesél az erdő? - A pécsi Don Bosco napközi szervezésében július 4-11. között került megrendezésre a Miről mesél az erdő? elnevezésű tábor, 20 gyermek, a táborvezető Dr Mezey Klára, Péterfia Karola és Jovánovics István animátorok, egy animátorjelölt, Somogyi György, állandó konyhafelelősünk,

Pécs - Oratóriumi tábor.

Bartonné Klára és egy önkéntes egyetemi hallgató, Horváth Anita vezetésével. A gyermekekkel egy hetet töltöttünk Zobák-pusztán, gyönyörű környezetben. A tábor során megismerkedhettek a különböző fajtákkal, azok ismertetőjegyeivel, az erdőgazdálkodással, a fafeldolgozással, az erdőben élő állatokkal és azok nyomaival. Készítettünk fából medálokat, túráztunk az erdőben, megtisztítottunk egy erdei ösvényt, kerestük vadak nyomát és olvastunk a nyomaikban, amiben igen eredményesnek bizonyultak a gyerekek. Jártunk a Mára várban, megismerkedhettünk a vár legendájával és megcsodálhattunk egy kiállítást. Természetesen a strandolás sem maradt el. A tábor vezetői igyekeztek minél nagyobb hangsúlyt fektetni a szalézi lelkületre, ezért minden nap tanulságos történeteket olvastunk fel és beszéltünk meg a gyerekekkel. A táborozók szombaton egy vetélkedő során mutathatták meg mit tanultak a hét folyamán. Nagy örömről minden csapat kiválóan szerepelt, 90% feletti eredménnyel. Utolsó este egy kis

műsorral készültek, volt, aki táncolt, mások pedig rövid színdarabot adtak elő. Vasárnap a komlói templomban szentmisén vettünk részt, ahol négyen ministráltak is. Összességében elmondhatom, hogy egy sikeres tábort zártunk, ahol mind a gyerekek, mind a szervezők jól érezték magukat és remélem, a jövő évi tábor is hasonlóan jól fog sikerülni.

Horváth Anita önkéntes

MOGYORÓD

Oratóriumzáró családi nap - Az évközi oratórium családi zárónapjára, mely egyben az „Emberi jogok az Európai Unióban” pályázatunk zárását is jelentette, június 5-én került sor Mogyoródon. E pályázat keretében tavasszal az érdeklődők a témával kapcsolatos előadásokat hallgathattak meg, illetve a nővérek egy fotó- és rajzpályázatot is meghirdettek. A rendezvényen a gyerekek mellett igen sok felnőtt, szülő is részt vett. A programot az oratórium csoportjai nyitották táncos, zenés műsorszámokkal. Ezután Babicz László, Mogyoród polgármestere

köszöntötte a résztvevőket, majd a község különböző csoportjainak fellépése következett. A műsor alatt a gyerekek három fős csapatokban mérhették össze az Európai Unióról szerzett tudásukat, végül a legjobbak értékes díjakat vehettek át. A vetélkedő eredményét Szalmási Gabriella, az Európai Unió Elnökségi Kommunikációs Főosztályának a vezetője hirdette ki. A műsorok és a vetélkedő mellett a helyi animátorok különböző kézműves foglalkozásokkal és játékokkal készültek a gyerekeknek, s a délután Vastag Tamás koncertjével folytatódott. A nap zárásaként gyerekek és felnőttek lufi postával adtak hírt erről a szép délutánról. Külön örömről szóló hírt, hogy Pesthidegkútról és Óbudáról is ellátogattak hozzánk az érdeklődők.

Horváth Melinda

SZOMBATHELY

„Eljöttek, és - bízunk benne - megláták!” - Szombathelyen idén is négy héten keresztül – és immár 19-ik alkalommal – összesen közel 140 gyermek számára teremtettünk a nyári szünidőben vidám, önfeledt és játékos heteket a Szalézi Nyári Oratórium programjaival. A minimális, és évek óta nem emelt részvételi költségek ellenére vadonatúj bútort, számos újítást (pl. a babzsákos Mese-kuckó) és jóval kötetlenebb programok fogadták a gyerekeket. Táborunk jelmondata szoros összefüggésben volt a Szalézi Család ezévi biblikus jelmondatával (Jn 1,36-39), amit így fogalmaztunk át: „Gyertek, és majd meglátjátok!” Bár sok gyermek tavalyról vagy korábbi évről ismerős volt, kb. 40-50 % mégis újoncnak számított. Utóbbiaknak szólt elsősorban a hívogató mottó, és reméljük, hogy meg is látták többek között például azt, hogy miért, milyen ösztönzésre szervezzük táborainkat, mi a kerítésen belül áradó szalézi családi közeg varázsa, vagy egyáltalán: hogy jó itt lenniük.

A számtalan játék, sport és ügyességi vetélkedő, csoportfoglalkozás és a pontozásos játék mellett mindenekelőtt kiemelném a tábor lüktető szívét, amelyre a négy hét alatt ilyen-olyan formában sokszor utaltunk: imádság, a templombelső kisugárzása, Don Bosco és Szent Kvirin püspök és vértanú személye. A gyerekeket a templomban elsősorban a Legbensőbbhöz kívántuk vezetni a szentélményekben, az imákban és a szentmisékben. Talán még magunk is csodálkoztunk azon az éles figyelmen, közösségi békén és erőn, amit a legkisebbekkel „csurig” töltött szentély az ollár körül sugárzott magából. Minden pillanatban segítségül hívtuk védőszentünket, Szent Kvirint, aki legváratlanabb helyeken (karzat, ablak, tető...) jónéhányszor "meg

Mogyoród - Eredményhirdetés.

Mogyoród - Oratóriumzáró családi nap.

is jelent", áldást osztva a meglepett csöppsegekre. És lám, közbenjárását is éreztük: a tábor minden komolyabb nehézség nélkül és a lehető legjobb időjárási viszonyok mellett zajlott.

Külső programjaink keretében a burgenlandi Lékán bevettük a zegzugos Nádasdy-várat, meghitt lelkinapot töltöttünk a helyi templomban és nemzeti kriptában, a horvátzsidányi erdőben a Peruska búcsú-kápolnánál nagy számháború közepette helyben főzött hazai, és a gyermekek szerint „mennyei” paprikáskrumplit falatoztunk, a veleimi Szent Vid kápolnánál az erdei játék mellett óriási grillezést csaptunk. A legeredetibb mégis, amire magam is rácsodálkoztam, táborunk mindent és mindenkit magával ragadó szelleme volt, ahol nemcsak, hogy hamar belelkesedő, új tábori animátorokat vezettünk át a tűzkeresztségen, hanem hogy a hétfőn még magányosan várakozó, szülőhöz ragadó gyermekek nálunk röpké két órán belül otthonra és új barátokra találtak. A pénteki gálaműsorok igazi betetőzésnek számítottak, amelyekre 60-80 szülő jött el – nem csak a műsorszámok színvonala, hanem a bensőséges hét lezárásaként is. Hab a tortán a tavalyihoz képest idén jóval népszerűbb és egész területet betöltő péntekenkénti családi grillezés volt, amely családiassága, lüktető elevensége miatt minden szalézi intézmény és igazgató szívét megdobogtatná. A számtalan írásos szülői visszajelzés és hálanyilvánítás között az egyik újonc házaspár megállapította: a szalézi „a béke kis szigete, ahol érték a sok kicsi ember”. A legtöbb (újonc) szülői vélemény a meglepő és jól eső családiasságot, a tartalmas és kellőképpen kimerítő programokat, a vidám lelkiséget és a gyermekükre tett jó hatást hangsúlyozta.

Végül kiemelem és hálásan megköszönöm Kovács Sándor táborszervező készségét és lelkesedését, a régi-új tábori animátoraink (és a Pestről érkező „vándoranimátorok”) derekas helytállását, a helyi szalézi munkatársak és segítők szorgos, létszükségletet jelentő munkáját, Szombathely város párját ritkító, nagyvonalú támogatását, és a házigazda szaléziak lelkes jelenlétét. A tábori munkát zászlólevonás, majd a következő napokban egy általános animatori nagytakarítás, kiértékelés, ünnepi vacsora és néhány napos balatoni nyaralás tette teljessé.

Összegzés? Reméljük, nemcsak a hozzánk érkező gyerekek, de szüleik is, akik értük és miattuk hozzánk eljöttek, meglátták!

P. Csány Péter SDB

Papszentelés, diakónusszentelés

A magyar Szalézi Család több száz tagja zarándokolt el június 18-án az esztergomi bazilikába, hogy részt vegyen két szalézi diakónus, Depaula Flavio és Misquitta Claudius pappá szentelésén. A közös öröm összehozott időset és fiatalot, együtt imádkoztak és együtt örvendeztek, hiszen a megritkult papszentelések után most a szaléziak közül egyszerre ketten is részesültek a papság szentségben. Újdonsült papjainkat két egyházmegyes pappal és hét diakónussal együtt szentelte Erdő Péter bíboros, érsek. Az újonnan szentelték örömeiben osztottak rendtársaik, akik közül sokan ott voltak a bazilikában és együtt miséztek az érsekkel. Jelen volt a tartományfőnök, Manjooran Simon atya, valamint elődje, Havasi József atya, de eljött Belgiumból az előző tartományfőnök, Van Hecke Albert atya is.

A nyári hónapokban országszerte zajlanak a diakónusszentelések, így nagy örömünkre a szaléziaknál is. Július 3-án, vasárnap délután dugig megtelt az óbudai Segítő Szűz Mária kápolna: Salagala Rajesht és Tran Dinh Biet Pált ünnepeltük, akiket Székely János esztergom-budapesti segédpüspök szentelt.

Imáinkkal kísérjük őket papi és diakónusi szolgálatuk kiteljesítésében, de ne feledkezzünk meg róla, hogy továbbra is kitartóan ostromoljuk a Jóistent újabb magyar szalézi hivatásokért!

Salagala Rajesh és Tran Dinh Biet Pál Székely János püspök atyával.

L. Nagy József SDB (1908 -1990)

Az előző két számban megismertünk két magyar szalézi atyát, akik mint misszionáriusok jó hírüket szerzetek a magyaroknak, főleg pedig a Magyar Szalézi Tartománynak. Most ismét egy kiváló magyar misszionáriussal, Nagy József szalézi testvérrel ismerkedhetünk meg, aki Japánban szerzett kimagasló elismerést és megbecsülést.

Nagy József 1908. október 20-án született Nagyvarsányban. Budapesten élt szüleivel és elektrotechnikusként dolgozott. Mint vallásos ifjú azonban többre vágyott, mind jobban hallgatótt lelkére és kereste, miként tudná magát egészen Istennek szentelni. A Szalézi Értesítő útján megismerkedett Don Boscóval és a szaléziakkal, és úgy gondolta, hogy életét Don Boscónak szenteli.

Jelentkezett a szaléziaknál és miután jobban megismerkedett a szerzetesi élettel, 1932-ben jelentkezett novícusnak. 1933. augusztus 25-én fogadalmmal is elkötelezte magát. 1936-ban, amikor második hároméves fogadalmát tette le, úgy döntött, hogy misszióba jelentkezik. Jó alkalom volt ez, hiszen éppen ekkor kerestek képzett testvéreket a japán misszió számára. Így érkezett 1936. november 22-én Japánba, mégpedig a Tokyo-Suginami szalézi iskolába, mint nyomdász technikus. Itt dolgozott harmincegy éven át, egészen 1967-ig. Ebben az iskolában módja volt hasznosítani képességeit. Előbb nyomdászként majd tanárként dolgozott. Az 1954-ben japán nyelven írt könyve a nyugati stílusú nyomtatásról igazi klasszikussá vált.

Tartományfőnöke ezt írta róla: "Testvérünk tulajdonságai közé tartozott a mindenben megnyilvánuló pontosság és a nagy hit, amellyel minden

körülötte lévő embert "megfertőzött". Munkájával nagy mértékben hozzájárult, hogy Japánban a szaléziakat megismerjék és nagyra becsüljék."

1967-ben, harmincegy év munka után Olaszországba látogathatott. Különös boldogság volt számára, hogy hosszú évek után Torinóban elzarándokolhatott Don

Bosco sírjához és nagy örömet jelentett, hogy találkozhatott magyar szaléziakkal.

Visszatérve Japánba előjárói a Miyazaki házba küldték, ahol előbb az iskola könyvtárosa, majd az intézet templomának sekrestyése volt. Ezt a munkát folytatta élete végéig.

1986. november 26-án, miután meglátogatta a Suginami iskolát, ahol több mint harminc évig dolgozott, szerencsétlenül járt, a lépcsőn elesett és betörte a fejét. Erős lelke és mély hite legyőzte a nagy fájdalmakat és csodával határos módon meg is gyógyult, de ettől kezdve nem tudott ágyba feküdni, csak karosszékben ülve tudott pihenni. Így érte a halál anyyala.

Ismét a tartományfőnöke írja: "Ő valóban Nagy volt, mindenben gigászi. Mindenben példás testvér volt, a végéig áldozatos és engedelmes." Íróasztalán ezt a bibliai idézetet találták: "Az Úr igaz támasza és pajzsa annak, aki hisz benne."

Azt hiszem, kötelességünk megismerni nagy szaléziaink életét, munkásságát, hogy mi is az ő példájuk nyomán dolgozzunk és szerezzünk becsületet a szalézi névnek.

Nagy József szalézi testvér, aki 1990. február 16-án Miyazakiban hunyt el, példájával utat mutat a mai szaléziaknak! Emlékét őrizzük és követjük.

P. Havasi József SDB

A szakadék pereme alatt

Egy barát hazafelé igyekezett a hegy derekán levő kolostorba. Alig kapott levegőt ijedében, mert észrevette, hogy egy kiéhezett medve követi.

Nem örült a találkozásnak és igyekezett szapora futással megszabadulni a medvétől. A nagy rohanásban alig vette észre, hogy egy szakadék pereméhez ért. Nem térhetett ki a választás elől: leugrani a szakadékba, vagy a vicsorgó medve karmai közé kerülni. Amikor meglátta a kiéhezett állatot, nem sokat teketóriázott, levetette magát a szakadékba. Esés közben sikerült elkapnia egy ágat, amely a sziklás oldalon megkapaszkodott málnabokorból nőtt ki. Közben a szakadék aljára tekintett, ott pedig egy vicsorgó tigrist fedezett fel, az meg csak azt várta, hogy a szerencsétlen barát lezuhanjon. A helyzet eléggé kétségbeejtő volt: fent egy dühös medve és lent pedig a kiéhezett tigris. Alig fogta fel kétségbeejtő helyzetét, a sziklák repedéseiből előjött két kis egérke és anyagi nyugalommal rágni kezdte az ágat, amelybe a kétségbeesett barát kapaszkodott. Ez a helyzetet még veszélyesebbé tette. De észrevette, hogy az ágon, amelybe kapaszkodott, érett málnaszemek mosolyogtak felé. Nem tudott ellenállni a kísértésnek és szedett magának egy pár szemet.

- Hm, hm, milyen jó ízűek!

Senki sem lehet olyan kétségbeejtő helyzetben, hogy valaminek ne tudjon örülni. Az öröm felfedezése a lelkierőn és egy kis humorérzéken múlik.

**Nyári napközi oratórium
Szombathely**

 **Nyári napközi oratórium
Nyergesújfalu**

Kiadja a Don Bosco Szaléziák Szent István királyról nevezett Magyar Tartománya 4000 példányban, belső terjesztésre; felelős kiadó: P. Havasi József SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 77; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziak.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@invitel.hu; korrektor P. Andrásfalvy János SDB; tördelő: Szász Gábor

A címlapon: Az első misszionárius pappá szentelése - P. Misquitta Claudius SDB

Készült a Szalézi Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.